

Hogere voorziening ingesteld op 2 maart 2011 door de Europese Commissie tegen het arrest van het Gerecht (Derde kamer) van 16 december 2010 in zaak T-19/07, Systran en Systran Luxembourg/Commissie

(Zaak C-103/11 P)

(2011/C 145/18)

Procestaal: Frans

Partijen

Rekwirante: Europese Commissie (vertegenwoordigers: T. van Rijn, E. Montaguti en J. Sannadda, gemachtigden, bijgestaan door A. Berenboom en M. Isgour, advocaten)

Andere partijen in de procedure: Systran SA en Systran Luxembourg SA

Conclusies

- de hogere voorziening ontvankelijk en gegrond verklaren;
- het arrest van 16 december 2010 in de zaak T-19/07, Systran en Systran Luxembourg/Commissie, vernietigen, voor zover het tegen de Commissie ingestelde beroep tot schadevergoeding gedeeltelijk wordt toegewezen, de zaak zelf afdoen en het beroep niet-ontvankelijk of ongegrond verklaren;
- Systran SA en Systran Luxembourg verwijzen in hun eigen kosten en in die van de Commissie;
- subsidiair, het arrest van 16 december 2010 in de zaak T-19/07, Systran en Systran Luxembourg/Commissie, vernietigen en de zaak naar het Gerecht verwijzen.

Middelen en voornaamste argumenten

Ter ondersteuning van haar hogere voorziening voert de Commissie acht middelen aan. Zij stelt dat het arrest op een aantal vergissingen berust die de nietigverklaring ervan rechtvaardigen. De middelen hebben betrekking op de bevoegdheid van het Gerecht om kennis te nemen van de zaak, op de inachtneming van de procedure door het Gerecht en op de vervulling van de drie voorwaarden waaraan volgens vaste rechtspraak moet zijn voldaan om de Gemeenschap niet-contractueel aansprakelijk te kunnen stellen: het bestaan van een fout, van schade en van een causaal verband tussen de fout en de schade.

Met haar eerste middel stelt de Commissie dat het Gerecht blijk heeft gegeven van een onjuiste rechtsopvatting door aan te nemen dat het gaat om een niet-contractueel geding en zich aldus bevoegd te verklaren om kennis te nemen van dit geding.

Met haar tweede middel stelt de Commissie dat het Gerecht de rechten van verdediging van de Commissie heeft geschonden en de regels inzake de bewijsvoering heeft geschonden.

Met haar derde middel stelt zij dat de auteursrechtelijke regels inzake de rechthebbenden onjuist zijn toegepast.

Met haar vierde middel stelt de Commissie dat het Gerecht blijk heeft gegeven van een kennelijk onjuiste rechtsopvatting bij de beoordeling van de vraag of sprake is van een auteursrechtelijke inbreuk en of misbruik is gemaakt van de knowhow van Systran.

Met haar vijfde middel stelt zij dat het Gerecht een kennelijke beoordelingsfout heeft gemaakt en aldus de beginselen inzake niet-contractuele aansprakelijkheid van de Europese Unie heeft geschonden, door ervan uit te gaan dat de onrechtmatige handeling van de Commissie een voldoende gekwalificeerde schending vormt.

Met haar zesde middel stelt verzoekster dat het Gerecht blijk heeft gegeven van een onjuiste rechtsopvatting bij de uitlegging van de uitzondering van artikel 5 van richtlijn 91/250/EEG, en zijn motiveringsplicht niet is nagekomen met betrekking tot artikel 6 van deze richtlijn.

Met haar zevende middel verwijt de Commissie het Gerecht dat het enerzijds kennelijk onjuiste feitelijke vaststellingen heeft verricht, bewijzen onjuist heeft opgevat en kennelijke beoordelingsfouten heeft gemaakt, en anderzijds zijn motiveringsplicht met betrekking tot het bestaan van een causaal verband niet is nagekomen.

Met haar achtste middel, ten slotte, stelt zij dat het Gerecht kennelijk onjuiste feitelijke vaststellingen heeft verricht, bewijzen onjuist heeft opgevat en kennelijke beoordelingsfouten heeft gemaakt, voor zover het Systran een schadevergoeding van 12 001 000 EUR heeft toegekend, en dat het zijn motiveringsplicht met betrekking tot de berekening van de schade niet is nagekomen.

Beroep ingesteld op 2 maart 2011 — Europese Commissie/Ierland

(Zaak C-108/11)

(2011/C 145/19)

Procestaal: Engels

Partijen

Verzoekende partij: Europese Commissie (vertegenwoordigers: R. Lyal, C. Soulay, gemachtigden)

Verwerende partij: Ierland

Conclusies

— vast te stellen dat Ierland, door een btw-tarief van 4,8 % toe te passen op leveringen van windhonden en paarden, die niet gewoonlijk voor de bereiding van levensmiddelen zijn bestemd, op het huren van paarden en op bepaalde bevruchttingsdiensten, haar verplichtingen op grond van de artikelen 96, 98 (junctis bijlage III) en 110 van richtlijn 2006/112/EG ⁽¹⁾ van de Raad van 28 november 2006 betreffende het gemeenschappelijke stelsel van belasting over de toegevoegde waarde niet is nagekomen;

— Ierland te verwijzen in de kosten.

Middelen en voornaamste argumenten

Volgens artikel 96 van de btw-richtlijn is het door elke lidstaat vastgestelde normaal btw-tarief, dat minimum 15 % bedraagt, van toepassing op alle goederenleveringen en diensten. Een ander dan het normaal tarief kan slechts worden toegepast indien dit bij andere bepalingen van de richtlijn is toegestaan.

Artikel 98 bepaalt dat lidstaten een of twee verlaagde tarieven op de in bijlage III genoemde goederenleveringen en diensten mogen toepassen. De in geding zijnde leveringen komen in bijlage III niet voor.

De btw-richtlijn bevat ook overgangsbepalingen op grond waarvan lidstaten tarieven mogen blijven toepassen die afwijken van de in de richtlijn neergelegde algemene regels inzake de structuur en de hoogte van de tarieven, indien de betrokken nationale bepalingen van kracht waren op 1 januari 1991.

Volgens artikel 113 van de btw-richtlijn, mag een lidstaat, die op 1 januari 1991 een verlaagd tarief toepaste dat onder het in artikel 99 vastgestelde minimum ligt, voor de levering van die goederen of voor die diensten overeenkomstig artikel 98 een van de verlaagde tarieven toepassen. Aangezien het door Ierland op de betrokken goederen en diensten toegepaste tarief echter lager is dan het in artikel 99 van de btw-richtlijn bepaalde minimum, kan geen beroep worden gedaan op artikel 113.

Artikel 110 van de richtlijn is eveneens van toepassing op tarieven die lager zijn dan het in artikel 99 bepaalde minimum. Het voorziet in een overgangsregeling voor een aantal nationale maatregelen die om duidelijk omschreven redenen van maatschappelijk belang (met name het verlagen van de belastingdruk op het verbruik van goederen en diensten die maatschappelijke basisbehoeften vervullen) en ten behoeve van de eindverbruiker zijn vastgesteld. De Commissie is van mening dat de levering van paarden en windhonden (andere dan voor gebruik bij de bereiding van levensmiddelen), de huur van paarden en bevruchttingsdiensten niet noodzakelijk kunnen worden geacht

voor het vervullen van maatschappelijke basisbehoeften. De Commissie stelt tevens dat, aangezien een groot aantal paarden en windhonden bestemd zijn voor wedrennen of fokken, de maatregel geen voordeel voor de eindverbruiker oplevert.

⁽¹⁾ PB L 347, blz. 1.

Verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door het Upper Tribunal (Tax and Chancery Chamber) (Verenigd Koninkrijk) op 4 maart 2011 — Purple Parking Ltd, Airparks Services Ltd/The Commissioners for Her Majesty's Revenue & Customs

(Zaak C-117/11)

(2011/C 145/20)

Procestaal: Engels

Verwijzende rechter

Upper Tribunal (Tax and Chancery Chamber)

Partijen in het hoofdgeding

Verzoekende partijen: Purple Parking Ltd, Airparks Services Ltd

Verwerende partij: The Commissioners for Her Majesty's Revenue & Customs

Prejudiciële vragen

- 1) Welke specifieke factoren dient de verwijzende rechterlijke instantie in aanmerking te nemen om uit te maken of, in omstandigheden zoals die in de onderhavige zaak, een belastingplichtige één enkele belastbare parkeerdienst verstrekt dan wel twee afzonderlijke diensten, te weten de terbeschikkingstelling van een parkeerplaats naast het vervoer van personen?

Inzonderheid:

- a) kan op de onderhavige zaak de redenering worden toegepast die het Hof heeft ontwikkeld in het arrest van 25 februari 1999, Card Protection Plan Ltd (CPP) (C-349/96, Jurispr. blz. I-973)? Kan met andere woorden de betrokken vervoerdienst worden geacht van bijkomende aard te zijn ten opzichte van de parkeerdienst, of zo nauw daarmee verbonden te zijn dat zij objectief gezien één economische, niet te splitsen prestatie vormen, waarvan het kunstmatig zou zijn deze uit elkaar te halen?